

PIRMAS SKYRIUS

DUDLIS IR PSICHAİ

Karščiausia vasaros diena jau ėjo į pabaigą, mieguista tylą gaubė didelius keturkampius namus Ligustrų gatvėje. Paprastai tviskantys automobiliai stovėjo keliukuose apdulkėję, o kitados buvusios smaragdo žalumo vejos driekėsi išdžiūvusios ir pageltusios, mat dėl sausros buvo uždrausta jas laistyti iš žarnų. Netekę mėgstamos veiklos – plauti automobilius ir pjauti vejas, Ligustrų gatvės gyventojai lindėjo tamsiuose vėsiuose savo namuose plačiai atlapoję langus – galgi sugundys pūkštelti nesamą vėjelį? Lauke liko vieni vienai žmogus – paauglys berniukas, gulintis aukštelininkas gėlių lysvėje šalia ketvirto numerio.

Jis buvo liesutis, juodaplaukis ir su akiniais, atrodantis šiek tiek liguistai, kaip ir daugelis vaikų, kurie per trumpą laiką smarkiai išsistiebia. Jo džinsai buvo suplyšę ir nešvarūs, marškinėliai nutįsę ir išblukę, sportbačiai iš-

sižioję. Hario Poterio išvaizda kaimynams labai nepatiko, juk jie buvo žmonės, įsitikinę, kad nevalyvumas turi būti baudžiamas įstatymu, bet šįvakar jis buvo pasislėpęs už didelio hortenzijos krūmo, taigi praeiviams nekliuvo. Jį galėjo pamatyti nebent dėdė Vernonas ar teta Petunija, jeigu būtų iškišę galvą pro langą ir pažvelgę tiesiai į gėlyną.

Tiesą sakant, Haris manė, kad jį galima pasveikinti radus tokią puikią slėptuvę. Gal ir nelabai patogu gulėti ant kietos perdžiūvusios žemės, bet užtat niekas nežaibuoja į tavo akimis, negriežia dantimis taip garsiai, kad negali girdėti žinių, ir neužsipuola bjauriais klausimais, vos tik bandai atsisėsti svetainėje kartu su dėde ir dėdiene žiūrėti televizoriaus.

Sakytum, toji jo mintis būtų įskridusi pro atvirą langą vidun, Hario dėdė Vernonas Durslis prabilo:

– Gerai, kad berniūktis nebelenda. Beje, kurgi jis?

– Nežinau, – abejingai atsakė teta Petunija. – Viduj tikrai nėra.

Dédé Vernonas suniurzgė.

– *Žinių pažiūrėti...* – su panieka pamėgdžiojo jis. – Norėčiau žinoti, ką jis iš tiesų rezga. Tarytum normaliam berniukui gali rūpėti, kas rodoma per žinias, – Dudlis jokios nuovokos neturi, kas vyksta pasaulyje, abejoju, ar žino premjero pavardę! Šiaip ar taip, apie jo veislę mūsų žinios tikrai nieko nepraneš...

– Ša, Vernonai, – sudraudė jį teta Petunija, – langas atviras!

– O taip, mieloji, atsiprašau.

Dursliai nutilo. Haris klausėsi reklaminės dainelės apie „Fruit and Bran“ dribsnius žiūrėdamas, kaip pro šalį lėtai kiūtina ponija Fig, trenkta senutė, visai pasimaišiusi dėl kačių, gyvenanti šalimais, Glicinijų alėjoje. Susiraukusi ji kažką bambėjo sau po nosimi. Haris džiaugėsi, kad jį slepia krūmas, nes ponija Fig, kada tik sutikusi jį gatvėje, vis kviečia arbatos. Pasukusi už kampo, ji dingo iš akių, viduje vėl sududeno dédé Vernonas:

– Ar Dudulis svečiuose?

– Pas Polkiskus, – meiliai tarė teta Petunija. – Kiek jis draugų turi, kaip jį visi mėgsta...

Haris vos neprunkstėlėjo. Durslių kvailumas nenusakomas. Per šias vasaros atostogas jie prarijo visas paikas Dudlio melagystes apie arbatėlę vis pas kitą jo gaujos bičą. Haris puikiai žinojo, kad Dudlis niekur nesisvečiuoja ir negeria arbatos. Kas vakarą jo gauja siaubia

miesto parką, rūko ant gatvių kampų ir svaido akmenis į pravažiuojančius automobilius ar praeinančius vaikus. Vakaraus vaikštinėdamas po Litl Vingingą, Haris juos matydavo. Atostogas Haris leido daugiausia vaikštinėdamas gatvėmis ir iš šiukšliadėžių rankiodamas išmestus laikraščius.

Hario ausis pasiekė septintos valandos žinių užsklandos melodija, ir jam suspurdo širdis. Galbūt šįvakar... išlaukus visą mėnesį...

Ispanijos багаžo išdavėjams streikuojant jau antrą savaitę, oro uostus užkimšo rekordinis skaičius žmonių...

– Oi, aš jiems duočiau visam gyvenimui siestą, – nedavė pranešėjui užbaigti dédé Vernonas, bet nesvarbu: lauke gėlių lysvėje Hariui atlėgo širdis. Jei būtų kas atsitikę, būtų pranešta pačioje pradžioje: mirtis ir sugriovimai svarbiau už įstrigusius atostogautojus.

Jis giliai atsiduso ir užsižiūrėjo į skaisčiai mėlyną dangų. Kiekvieną mielą šitų atostogų dienele tas pat: įtampa, laukimas, trumpas palengvėjimas ir vėl didėjanti įtampa... Ir visada vis įkyresnis klausimas – kodėl iki tol nieko neįvyko.

Jis toliau klausėsi: o gal išgirs ką nors tokio, ko žiobarai nesugebės deramai suprasti – paslaptinę dingimą ar kokį keistą nelaimingą atsitikimą... Tačiau po багаžo išdavėjų streikoėjo reportažas apie sausrą pietryčiuose („Tikiuosi, kad tas kaimynas girdi! – subliuvo dédé Vernonas. – Tasai, kur trečią valandą ryto jau įjungia laistiklius.“), paskui apie sraigtasparnį, kuris vos nesudužo viename Sario grafystės lauke, paskui apie žymios

aktorės skyrybas su žymiu jos vyru („Tarsi mums rūpėtų jų nešvankybės“, – purkštelėjo teta Petunija, nors pati maniakiškai sekė šią bylą visuose žurnaluose, kokius tik galėjo pačiupti jos kaulėtos rankos).

Haris užsimerkė gindamasis nuo žilpinančios vakaro saulės, o pranešėjas toliau skaitė: *Ir pagaliau – banguotoji papūgėlė Bangis rado naują būdą, kaip vasarą neperkaisti. Bangis, gyvenantis Penkių Plunksnų gatvėje Barnzlyje, išmoko slidinėti vandens slidėmis! Merė Dorkins išvyko sužinoti daugiau.*

Haris atsimerkė. Jeigu jau pranešinėja apie vandens slidžių sportu užsiimančias papūgėles, daugiau nieko doro neišgirsi. Jis atsargiai apsivertė ant pilvo, atsiklaupė ir jau norėjo keitūrpėsčias išropoti iš lysvės.

Nespėjo nė pajudėti, kai labai greitai įvyko keletas dalykų.

Mieguistą tylą perskrodė garsus, aidus pokštelėjimas, iš po pastatyto automobilio šmurkštelėjo ir kažkur pranyko katė, Durslių svetainėje pasigirdo riktelėjimas, griausmingi keikimai ir dūžtantis porcelianas; tarsi sulaukęs ilgai laukto ženklo, Haris stryktelėjo išsitraukdamas iš po džinsų juosmens ploną medicinę lazdelę – visai kaip kardą iš makštų, bet stodamasis žiebė galvą į atvirą langą. Nuo to bumbtelėjimo teta Petunija dar garsiau sukliko.

Hariui pasirodė, kad galva skilo perpus. Ištryško ašaros, svyruodamas jis dar bandė įžiūrėti gatvėje kilusio triukšmo šaltinį, bet, nespėjęs atsitiesti, pro atvirą langą išlindo dvi didelės raudonos letenos ir sugniaužė jam gerklę.

– Padėk ją! – Hariui ausin suurzgė dėdė Vernonas. – Tučtuojau! Kol niekas nepamatė!

– Paleiskit! – žioptelėjo Haris. Valandėlę jie galynėjosi, Haris kaire ranka mėgino atgniauzti storus kaip dešrelės dėdės pirštus, o dešine kietai tebegniaužė lazdelę. Paskui, kai viršugalvį žiauriai nudiegė skausmas, dėdė Vernonas aiktelėjo ir Harį paleido it gavęs elektros smūgį. Regis, kažkokia neregima jėga perėjo per sūnėną atstumdama nuo jo.

Haris uždusęs griuvo ant hortenzijos krūmo, bet atsikėlęs apsižvalgė. Nebuvo matyti nieko, kas būtų galėjęs sukelti tą pokštelėjimą, tačiau pro artimiausius langus jau žiopsojo keli veidai. Haris skubiai įsikišo lazdelę ir apsimetė niekuo dėtas.

– Gražus vakaras! – sušuko dėdė Vernonas, modamas poniai Septintas Numeris kitoje gatvės pusėje, piktai spoksančiai per tinklines užuolaidas. – Girdėjote, kaip pokštelėjo padanga? Su Petunija ko infarkto negavome!

Jis buvo šiurpiai išsišiepęs kaip koks maniakas, tad smalsūs kaimynai pagaliau dingo iš langų. Šiurpioji šypsena virto pykčio grimasa, kai dėdė Vernonas pamojo Hariui prieiti.

Haris žengė artyn saugodamasis neprisiartinti tiek, kad ištiestos dėdės Vernono rankos vėl galėtų jį pasiekti.

– Ką tu sau manai, vaikėze? – sukriokė dėdė Vernonas.

– Apie ką manau? – šaltai paklausė Haris, vis dar dairydamasis po gatvę, ar nepamatys tą pokštelėjimą sukėlusio žmogaus.

– Kaip kokių startinių pistoletų šovei po pat mūsų...

HARIS POTERIS IR FENIKSO BROLIJA

– Nieko aš nešoviau, – tvirtai pasakė Haris.
Šalia plačios burokinės dėdės Vernono fizionomijos išlindo liesas arkliškas tetos Petunijos veidas. Ji buvo įtūžusi.

– Ko tu tykojai po mūsų langu?

– Aha, Petunija, teisingai! Ką tu darei po mūsų langu, vaikėze?

– Klausiausi žinių, – liūdnai atsakė Haris.

– Klauseisi žinių! Vėl?!

– Jos gi kasdien keičiasi, – tarė Haris.

– Nebūk labai gudrus, vaikėze! Noriu žinoti, ką iš tikrųjų rezgi. Ir neskiesk man daugiau apie žinias! Puikiai žinai, kad tavo veislė...

– Tyliau, Vernonai, – sušvokštė teta Petunija, ir dėdė Vernonas taip pritildė balsą, jog Haris vos išgirdo.

– ...kad tavo veislė į mūsų žinias nepatenka!

– Tiek jūs ir žinot, – suburbėjo Haris.

Dursliai valandėlę spoksojo į jį.

– Esi bjaurus melagiūkštis. O ką visos šitos pelėdos veikia, jeigu nenešioja tau žinių? – sušnabždėjo teta Petunija.

– Aha! – pergalingai sušnypštė dėdė Vernonas. – Liaukis mus mulkinęs! Tartum nežinotume, kad visas žinias gauni iš tų šlykščių paukščių!

Haris valandėlę dvejojo. Labai sunku buvo sakyti tiesą, nors dėdė su dėdiene negalėjo nutuokti, kaip jam negera prisipažinti.

– Pelėdos... neneša man jokių žinių, – tyliai tarė jis.

– Netikiu, – atšovė teta.

– Ir aš ne, – kietai pritarė dėdė.

– Mes žinome, kad tu rengi šunybę, – tarė teta Petunija.

– Supranti, mes nekvaili, – pridūrė dėdė Vernonas.

– Va, čia tai naujiena, – metė Haris, vis labiau širsdamas, ir, nespėjus Dursliams jo sustabdyti, apsisuko, perbėgo veją, peržengė žemą sodo tvorą ir nudrožė gatvę.

Suprato turėsiąs nemalonumų. Vėliau teks aiškintis dėdei su dėdiene ir atsiimti už akiplėšiškumą, bet kol kas jam tai nerūpėjo, yra svarbesnių dalykų.

Haris neabejojo, kad tą poštelėjimą sukėlė kažkas atsirasdamas ar išnykdamas oru. Lygiai tokį pat garsą išgaruodamas sukeldavo namų elfas Dobis. Nejaugi Dobis čia, Ligustrų gatvėje? Galbūt netgi šiuo metu seka paskui jį? Taip pagalvojęs Haris atsisuko pažiūrėti, bet gatvė buvo tuštutėlė, o juk jis žinojo, kad Dobis nemoka pasidaryti nematomas.

Jis ėjo beveik nepastebėdamas kelio, mat šią vasarą tiek kartų mynė šias gatves, jog kojos pačios nešė norima kryptimi. Kas keli žingsniai dirstelėdavo per petį. Neabejojo, kad kai gulėjo tarp nuleipusių tetos Petunijos begonijų, prie jo prisiartino kažkas iš magijos pasaulio. Bet kodėl neužkalbino, kodėl nepasirodė, kodėl ir dabar slepiasi?

Staiga tikrumas kažkur išnyko.

O gal tas garsas buvo visai ne magiškas... Galbūt jis taip beviltiškai laukė nors menkiausio ženkle iš to pasaulio, kuriam priklauso, jog paprasčiausią triukšmą palaikė nežinia kuo? Iš kur jis gali žinoti, ar tas pokštelėjimas nereiškę, kad kas nors įsilaužė į kaimynų namą?

Hariui net negera pasidarė, ir vėl užgriuvo visą vasarą kankinusi neviltis.

Ryt rytą žadintuvas vėl suskambės penktą valandą, nes reikės sumokėti pelėdai, pristančiai dienraštį „Magijos žinios“, bet ar verta beimti tą laikraštį? Šiomis dienomis Haris tik dirstelėdavo į pirmą puslapį ir laikraštį išmėdavo: kai nukvakėliai, vadovaujantys laikraščiu, pagaliau supras, jog Voldemortas grįžo, apie tai rėks didžiausios antraštės, o Hariui tik tai ir rūpėjo.

Jeigu pasiseks, pelėdos galbūt atneš laiškus nuo geriausių draugų Ronio ir Hermionos, nors seniai žlugo viltys, kad tie jų laiškai praneš ką nors nauja.

Be abejo, mes negalime daug kalbėti apie Pats Žinai Ką... Mums liepta nieko svarbaus nerašyti, nes laiškai gali pasimesti... Mes labai užsiėmę, bet smulkiau negalime papasakoti... Vyksta svarbūs dalykai, bet sužinosi, kai pasimatysime...

Tačiau kada gi jie pasimatys? Nė vienas nesiėmė nurodyti tikslios datos. Hermiona gim-

tadienio atviruke parašė: *Tikiuosi greitai tave pamatyti*, tačiau kada bus tas greitai? Kiek buvo galima suprasti iš miglotų užuominų laiškuose, Hermiona ir Ronis yra kartu, tikriausiai pas Ronio tėvus. Nesinori net galvoti, kaip juodviem smagu Landynėje, kol jis čia tūno toje Ligustrų gatvėje. Iš tikrųjų jis taip ant jų įniršo, jog net išmetė neatidaręs šokoladinių saldainių dėžę iš konditerijos „Devyni medūs“, kurią jie buvo atsiuntę per gimimo dieną. Vėliau, vakarienės gavęs suvytusių salotų, gailėjosi išmetęs.

Ir ką tie Ronis su Hermiona gali veikti? Kodėl jis, Haris, neturi kuo užsiimti? Argi neįrodė sugebąs daugiau už juos? Nejau jie visi pamiršo, ką jis padaręs? Gal ne jis stovėjo tose kapinėse ir žiūrėjo, kaip miršta Sedrikas, ne jis buvo pririštas prie paminklinio akmens ir vos nenužudytas?

Negalvok apie tai, šimtąjį kartą tą vasarą liepė sau Haris. Tartum negana, kad naktį sapnuodamas vis atsiduria tose kapinėse, dar pradės ir dieną apie jas galvoti...

Jis pasuko į Magnolijų gatvę. Šone buvo skersgatvis, kur prie garažo pirmą sykį išvydo savo krikštatėvį. Sirijus bent jau, atrodo, supranta, kaip Haris jaučiasi. Tiesa, jo laišškai irgi nieko doro nepasakantys, tačiau juose nors nebūna kankinamų užuominų, tik paguodos ir įspėjimo žodžiai: *Žinau, kaip tau tikriausiai sunku... Niekur neikišk nosies, ir viskas bus gerai... Būk atsargus, elkis apdairiai...*

Ką gi, galvojo Haris, kirsdamas Magnolijų gatvę ir pasileisdamas tamsėjančio parko link, jis taip ir daro, kaip Sirijus liepė (beveik visą

laiką). Bent jau atsispyrė pagundai pririšti la-gaminą prie šluotos ir vienam zvimbti į Landynę. Iš tiesų Haris manė, kad jo elgesys tiesiog pavyzdingas, jeigu prisiminsi, kaip įsiėdė tas begalinis kiurksojimas Ligustrų gatvėje, kai nieko daugiau nelioka, tik slėptis gėlių lysvėje bandant nugirsti kokią naujieną, galinčią pasakyti, ką veikia Valdovas Voldemortas. Vis dėlto pikta, jog tave moko apdairumo žmogus, kuris dvylika metų iškalėjo burtininkų kalėjime Azkabane, iš ten pabėgo, pabandė galų galė įvykdyti žmogžudystę, už kurią buvo nuteistas, ir paskui išskrido ant vogto hipogrifo sparnų.

Haris persirito per užrakintus parko vartus ir nuėjo per išdegusią žolę. Parkas buvo tuščias kaip ir aplinkinės gatvės. Priėjęs sūpuokles, klestelėjo į tas vieninteles, kurių Dudlis su draugeliais nespėjo sulaužyti, viena ranka įsitvėrė grandinės ir niūriai įsistebeilijo į žemę. Daugiau nebepavyks pasislėpti Durslių gėlių lysvėje. Rytoj reikės sugalvoti naują būdą, kaip pasiklausyti žinių. Kol kas nėra ko daugiau laukti, tik dar vienos neramios, sunkios nakties, mat jeigu nekankindavo košmarai apie Sedriką, jis sapnuodavo ilgus tamsius koridorius, visi jie baigdavosi aklina siena ir užrakintomis durimis, dėl kurių, matyt, ir pabUSDavo kaip nesavas. Senąjį randą kaktoje irgi dažnai persėdavo, bet jis nebeapsigaudinėjo, kad Ronis, Hermiona ar Sirijus labai tuo susidomėtų. Seniau skaudantis randas įspėdavo, kad Voldemortas vėl atgauna jėgas, tačiau dabar, kai Voldemortas grįžęs, jie tikriausiai jam tiktai primins, jog nuolatinis

peršulys visai suprantamas... nėra ko nerimauti... senas dalykas...

Nuo tokios neteisybės jam norėjosi kaukti iš pykčio. Jeigu ne jis, niekas net nebūtų sužinojęs, kad Voldemortas grįžo! O visas atlygis – keturias savaites ištūnoti Litl Vinginge atkirstam nuo magijos pasaulio ir galų gale niekingai tupėti tarp vystančių begonijų, kad išgirstum apie vandens slidėmis lakstančią papūgėlę! Kaip Dumbldoras galėjo taip greitai jį pamiršti? Kodėl Ronis su Hermiona jo nepaėmė su savim? Kiek dar reikės kęsti Sirijaus pamokymus kantriai sėdėti ir būti geručiam? Arba kovoti su pagunda parašyti kvailoms „Magijos žinioms“, kad Voldemortas grįžo? Tokios piktos mintys sukosi Hario galvoje, temstant tvankiam aksominiam vakarui, kvepiant šiltai sausai žolei, kai tylą drumstė tik eismo gausmas už parko tvoros.

Nežinia, kiek laiko jis išsėdėjo sūpuoklėse, bet staiga pasigirdo balsai, nutraukdami jo apmąstymus. Haris pakėlė akis. Miglotuose gretimų gatvių žibintų atšvaituose jis aiškiai pamatė per parką einančius žmones. Vienas jų plėšė nešvankią dainušką. Kiti kvatojo. Tyliai kleksėjo brangūs dviračiai, kuriuos jie vedėsi.

Haris pažino kompaniją. Priešaky, lydimas ištikimų sėbrų, namo drožė ne kas kitas, o pusbrolis Dudlis Durslis.

Dudlis buvo storas kaip visada, bet metus trukusi žiauri dieta ir naujai atrastas talentas jo figūrą gerokai pakeitė. Kaip dėdė Vernonas girdavosi kiekvienam, kas netingėdavo klausytis, Dudlis tapo pietryčių Anglijos mokyklų jaunių

sunkiasvorių bokso čempionu. „Ši tauri sporto šaka“, kaip vadindavo bokso dėdė Vernonas, Dudlį pavertė dar didesniu pabaisa, negu jis Hariui atrodė pradžios mokykloje, kai Dudlis treniruodavosi tvatydamas jį. Haris nė kiek nebebijojo savo pusbrolio, tačiau nemanė, jog reikėtų džiaugtis tuo, kad Dudlis moka skaudžiau ir taikliau smogti. Apylinkės vaikai bijojo Dudlio kaip ugnies – dar labiau negu „to Poterių bernioko“, kuris, kaip jiems buvo aiškina ma, esąs užkietėjęs chuliganas, priverstinai lankęs Šv. Bruto nepataisomų paauglių centrą.

Haris stebėjo slenkančias per žolę tamsias figūras ir spėliojo, ką gi jie šiandien primušė. *Atsigręžkit*, pajuto galvojas. *Nagi... atsigręžkit...*

Jeigu Dudlio draugeliai jį pamatys čia sėdint, garantuotai pasuks prie jo, ir ką tada darys Dudlis? Gaujos akivaizdoje nenorės prastai pasirodyti, tačiau bijos Harį užkabinti... Tikrai būtų įdomu žiūrėti, kaip Dudlis nesiryžta pulti, pakankinti jį, negalintį atsilyginti tuo pačiu... O jeigu kiti mėgintų Harį mušti, jis pasirengęs – turi lazdelę. Tegul tik pabando... Mielai išgieš apmaudą ant berniūkščių, kurie kitados jo gyvenimą buvo pavertę pragaru.

Bet jie neatsisuko, jo nepamatė, beveik jau pasiekė tvorą. Haris vos susivaldė jiems nesušukęs. Nelabai protinga veltis į peštynes... Nevalia griebtis magijos... Jam vėl grėstų pašalinimas.

Dudlio gaujos balsai nutolo. Jų jau nebesimatė, jie ėjo Magnolijų gatve.

Na, matai, Sirijau, liūdnai pamanė Haris. Koks apdairus elgesys. Niekur nekišau nosies. Visiška priešybė tam, ką tu pats darei.

Jis atsistojo ir pasiražė. Teta Petunija ir dėdė Vernonas, rodos, įsitikinę, kad kada tik Dudlis parsiranda namo, visada tinkamas laikas, o nors kelios minutės po to – jau per vėlu. Dėdė Vernonas grasino Harį užrakinti sandėliuke, jeigu dar kada nors pareis namo paskui Dudlį, taigi, tramdydamas žiovulį ir vis dar susiraukęs, Haris nupėdino prie vartų.

Kaip ir Ligustrų, Magnolijų gatvė buvo apstatyta dideliais keturkampiais namais su tobulai nuskustomis vejomis, visų jų šeimininkai buvo dideli ir drūti, važinėjo nublizgintais, kaip ir dėdės Vernono, automobiliais. Litl Vingingas Hariui labiau patiko vakare, kai tamsoje ryškiai šviečia užuolaidomis uždangstytų langų kvadratai ir nėra jokio pavojaus, kad praeidamas pro tuos namus išgirs bambant apie „chuliganišką“ jo išvaizdą. Jis žengė sparčiai, todėl pusiaukelėje vėl išvydo Dudlio gaują: jie atsiveikino prie Magnolijų gatvės. Haris įlindo į didelės alyvos šešėlį ir laukė.

– ...žviegė kaip paršas, ar ne? – visiems žvengiant, pasakė Malkolmas.

– Gražus smūgis dešine, Bose Di, – pagyrė Pirsas.

– Rytoj tuo pačiu laiku? – paklausė Dudlis.

– Renkamės pas mane, mano tėvų nebus namie, – tarė Gordonas.

– Tai iki, – atsisveikino Dudlis.

– Iki, Dudai!

– Iki, Bose Di!

Haris palaukė, kol gauja nutols, tada išlindo iš po alyvos. Jų balsams vėl nutolus, jis įsuko į Magnolijų gatvę ir sparčiai mindamas netrukus prisivijo Dudlį tiek, kad galėjo jį

pašaukti. Dudlis drožė žvaliai, patyliukais niūniuodamas.

– Ei, Bose Di!

Dudlis atsisuko.

– A, čia tu, – burbtelėjo.

– Nuo kada esi „Bosas Di“? – paklausė Haris.

– Užsičiaupk, – atkirto Dudlis nusigręždamas.

– Geras vardas, – nusijuokė Haris ir greičiau paėjęs susilygino su Dudliu. – Bet man tu visad būsi „Dudliukas raguoliukas“.

– Sakiau, užsičiaupk! – krioktelėjo Dudlis, sugniauždamas kumščius it kumpius.

– Ar draugai nežino, kad mama tave šitaip vadina?

– Užsirauk.

– Jai kažkodėl neliepi užsiraukti. Tada gal tave galima vadinti „pupuliu“ arba „Duduliu mažuliu“?

Dudlis nieko nesakė. Regis, visos valios pastangos buvo skirtos tam, kad netrenktų Hariui.

– Taigi ką šįvakar pridaužei? – jau be šypsenos paklausė Haris. – Vėl kokią dešimtmetį pyplį? Žinau, kad užvakar patvarkei Marką Evansą...

– Pats prašėsi, – suniurnėjo Dudlis.

– Ką tu sakai?

– Jis mane erzino.

– Tikrai? Gal sakė, kad esi panašus į kiaulę, išmokytą vaikščioti dviem kojom? Tai ne patyčia, Dudai, o gryna tiesa.

Dudlis pakrutino žiauną. Hariui buvo be galo smagu matyti, kaip Dudlis siunta. Toks jausmas, lyg visą savo apmaudą perpila Dudliui, kitaip būtų sproges.

Jie pasuko siauru skersgatviu, kur Haris pirmą kartą išvydo Sirijų, tai buvo trumpiausias kelias tarp Magnolijų gatvės ir Glicinijų alėjos. Jame buvo tuščia ir daug tamsiau negu gatvėse, kurias jis jungė, nes čia nestovėjo žibintai. Jų žingsnius sugėrė iš vieno šono garo žo siena, iš kito – aukšta tvora.

– Manai, esi labai kietas, kad nešiojiesi tą daikčiuką? – po kelių sekundžių prabilo Dudlis.

– Kokį daikčiuką?

– Tą... tą, kurį slepi.

Haris vėl nusijuokė.

– Ne toks esi kvailas, kaip atro dai, Dudli? Bet, manau, jeigu būtum, negalėtum vienu laiku eiti ir kalbėti.

Haris išsitraukė lazdelę. Matė, kaip Dudlis šnairuoja į ją.

– Tau uždrausta, – tuoj pat pasakė Dudlis. – Žinau, kad uždrausta. Būtum išmestas iš tos išsigimėliškos mokyklos.

– O iš kur žinai, Bose Di, kad taisyklės nepakeistos?

– Nepakeistos, – tarė Dudlis, bet nelabai tvirtai.

Haris tyliai nusijuokė.

– Per skystos blauzdos pulti mane be to daikčiuko, ar ne? – nusišaipė Dudlis.

– O tau, kad prikultum dešimtmetį, reikia tik keturių draugelių už nugaros. Kaip dėl to bokso titulo, kuriuo taip giriesi? Kiek metų buvo tavo priešininkui? Septyneri? Aštuoneri?

– Šešiolika, jei nori žinoti, – atšovė Dudlis. – Kai jį nokautavau, dvidešimt minučių

neatsigavo, o buvo dukart sunkesnis už tave. Palauk, pasakysiu tėčiui, kad išsitraukei tą daikčiuką...

– Jau bėgsi pas tėvelį, ką? Ar jo raguoliukas bokso čempionas išsigando nedorojo Hario lazdelės?

– Naktį ne taip drąsu, ką? – vaipėsi Dudlis.

– Dabar vakaras, raguoliuk. Taip vadiname laiką, kai štai šitaip sutemsta.

– Aš kalbu apie laiką, kai tu būni lovoje! – niršo Dudlis.

Jis sustojo. Haris irgi sustojo išpūtęs akis į pushrolį. Kiek įžiūrėjo, Dudlio plačioje fizionomijoje švietė pergalinga išraiška.

– Ką reiškia, kad lovoje aš ne toks drąsus? – visiškai suglumo Haris. – Ko aš ten turėčiau bijoti, pagalvių ar dar ko?

– Vakar naktį tave girdėjau, – net uždusęs išpoškino Dudlis. – Kalbėjai per miegus. *Dejavai*.

– Ką čia šneki? – gynėsi Haris, tačiau širdį tarsl replės suspaudė. Praeitą naktį jis vėl sapnavo tas kapines.

Dudlis šaižiai nusikvatojo, paskui plonu verkšlenančiu balseliu pakartojo, ką girdėjęs:

– „Nežudyk Sedriko! Nežudyk Sedriko!“ Kas tasai Sedrikas? Tavo draugužis?

– Aš... Tu meluoji, – negalvodamas tarė Haris, bet burna išdžiūvo. Žinojo, kad Dudlis nemeluoja, – kitaip iš kur žinotų apie Sedriką?

– „Tėti, gelbėk, tėti! Jis mane užmuš, tėti! Ūūūhū!“

– Nutilk, – ramiai tarė Haris. – Nutilk, Dudli, aš tave išpėju.

– „Gelbėk, tėti! Mama, gelbėk! Jis nužudė Sedriką! Jis ir mane...” *Nedrįsk atkreipti į mane šito daikto!*

Dudlis pasitraukė atatupstas prie garažo sienos. Haris nutaikė lazdelės galą tiesiai Dudliui į širdį. Jautė, kaip gyslose verda keturiolikos metų neapykanta pushroliui, – kažin ką atiduotų už tai, kad dabar galėtų smogti ke-rais, taip Dudlį užburti, kad tasai paršliaužtų namo kaip vabalas, bežadis padaras, išleidęs čiupiklius...

– Daugiau nedrįsk apie tai nė prasižioti. Supratai?

– Taikyk tą daiktą į ką nors kita!

– Aš klausiu, ar supratai?

– *Taikyk į ką nors kita!*

– AR SUPRATAI?

– ATITRAUK TĄ DAIKTĄ NUO...

Dudlis keistai žioptelėjo, lyg būtų įkištas į ledinį vandenį.

Naktis kažkuo pasikeitė. Žvaigždėmis nusėtas tamsiai mėlynas dangus staiga tapo juodas kaip derva, be jokio žiburėlio: žvaigždės, mėnulis, blausi žibintų šviesa, sklindanti pro kitą skersgatvio galą, – viskas išnyko. Nutilo tolimas automobilių gausmas ir medžių šnarsys. Malonus vakaras ūmiai pasidarė šiurpiai, geliamai šaltas. Juos gaubė visiška, neįžvelgiama ir tyli tamsa, sakytum, kažkieno milžiniška ranka ant viso skersgatvio būtų užmetusi storą šaltą mantiją, kuri juos apakino.

Akimirką Hariui pasirodė, jog netyčiomis jis panaudojo magiją, nors iš paskutiniųjų valdėsi to nedaryti, bet paskui protas jausmams pakuždėjo, kad jis juk neturi galios už-

gesinti žvaigždžių. Ėmė dairytis į visas puses, tačiau tamsa prilipo prie akių kaip koks besvoris šydas.

Hariui prie ausies paklaikęs sustugo Dudlis.

– Kką tu darai? Liaukis!

– Nieko aš nedarau! Užsičiaupk ir nejudėk!

– Aš nematau! Aš apakau! Aš...

– Sakiau užsičiaupti!

Haris stovėjo nė nekrustelėdamas, vedžiodamas nereginiomis akimis kairėn dešinėn. Buvo taip šalta, kad visas drebėjo, rankos pašurpo, plaukeliai ant sprando pasišiausė – jis išplėtė akis kiek galėdamas ir aklu žvilgsniu bandė perskrosti tamsą.

Neįmanoma... Jų negali čia būti... tik ne Litl Vinginge... Jis ištempė ausis. Pirmiausia juos išgirstų, tik tada pamatytų...

– Aš pasakysiu tėčiui, – sucypė Dudlis. – Kur mes esame? Ką tu da...

– Ar neužsičiaupsi? – sušnypštė Haris. – Aš stengiuosi įsiklau...

Ir jis nutilo. Išgirdęs tai, ką bijojo išgirsti.

Be jų, skersgatvyje dar kažkas buvo, kažkas kimiai ir šaižiai šnopavo. Drebantį nuo šalčio Harį nusmelkė klaikus siaubas.

– Ggana! Liaukis! Pamatysi, kaip primušiu!

– Dudli, tyliau...

BAC!

Hariui į galvos šoną trenkė kumštis, pakeldamas į orą. Akyse sumirgo baltos žiežirbos. Antrą kartą per tą pačią valandą Hariui pasirodė, kad galva skilo perpus. Jis žnektelėjo ant žemės, lazdelė išsprūdo iš rankos ir nulėkė šonan.

– Dudli, pusgalvi! – suriko Haris, ašarodamas iš skausmo ir keturpėsčias karštligiškai

grabaliodamas juodumoje. Girdėjo, kaip Dudlis nukepėstavo tolyn, bet atsitrenkė į tvorą.

– DUDLI, SUGRĮŽK! TU BĖGI TIESIAI Į JUOS!

Šiurpus klyksmas, ir Dudlio žingsniai nutilo. Tą pačią akimirką Haris pakaušiu pajuto ledinį šaltį, galintį reikšti tik viena. Ir jų keletas.

– DUDLI, TYLĖK! KĄ NORI DARYK, BET TYLĖK! Lazdelė! – murmėjo Haris, naršydamas rankomis viską aplinkui. – Kurgi lazdelė... pasirodyk... *Lumos!*

Burtažodį ištare savaime, galvodamas, kaip jam reikia šviesos, kad surastų lazdelę, – ir,

kokia laimė, per sprindį nuo dešinės rankos suspindo švieselė: lazdelės galas įsižiebė. Haris griebė lazdelę, atsistojo ir apsisuko.

Širdis nusirito į kulnus.

Į jį, sklęsdama viršum žemės, plaukė aukšta figūra su gobtuvu, iš po apsiausto nesimatė nei rankų, nei kojų. Skriedama ji siurbė naktį.

Traukdamasis atatupstas, Haris iškėlė lazdelę.

Expecto patronum!

Sidabrinė dūmų sruogelė išlindo iš lazdelės galo, ir Psichas stabtelėjo, bet burtai reikiamai nesuveikė. Klupinėdamas Haris traukėsi to-

DUDLIS IR PSICHAJ

liau, o Psichas slinko artyn, siaubas užgulė smegenis... *susikaupk...*

Iš po Psicho apsiausto išlindo pilkos gličios, apipuvusios rankos ir siekė jo. Hariui užė ausyse.

Expecto patronum!

Jo balsas pačiam pasirodė tolimas ir slopus. Vėl išvinguriavo dūmelis, retesnis už aną, nuskriejo tolyn... Jis daugiau negali, negali iššaukti kerų.

Staiga jo galvoje suskambo juokas, aštrus plonas juokas. Pajuto, kaip plaučius pripildo, kaip jį skandina šlykštus, mirties šalčiu dvelkiantis Psicho alsavimas. *Galvok... prisimink ką nors laimingo...*

Bet širdyje nejautė jokios laimės. Lediniai Psicho pirštai jau gniaužė gerklę. Tas plonas

juokas garsėjo ir garsėjo, o galvoje prabilo balsas: *Nusilenk mirčiai, Hari. Tau gal net neskaudės. Aš nežinau... Nė karto nesu miręs...*

Daugiau jis niekad nebematys Ronio ir Hermionos...

Ir dusdamas aiškiai kaip dieną išvydo jų veidus.

EXPECTO PATRONUM!

Iš Hario lazdelės smaigalio išsiveržė didžiulis sidabrinis elnias, ragais trenkė ton vieton, kur turėjo būti Psicho širdis, ir pamėklę nubloškė atgal į tamsą. Elnio vejamas besvoris Psichas pralaimėjęs nusklendė šalin lyg šikšnosparnis.

– Čionai! – šaukė Haris elniui. Apsisukęs jis nudūmė skersgatviu iškėlęs lazdelę. – Dudli! Dudli!

Netrukus juos pavijo. Dudlis gulėjo susirietęs ant žemės, rankomis užsidengęs veidą. Prie jo buvo palinkęs antras Psichas, gliaumėtais pirštais sugniaužęs jam riešus, bandė atitraukti nuo veido delnus, lėtai ir beveik švelniai, o pats jau lenkėsi prie Dudlio veido, tarsi ketindamas pabučiuoti.

– Griebk jį! – suriko Haris, ir jo sukurtas sidabrinis elnias prašvilpė pro šalį. Psicho beakis veidas buvo vos per kelis colius nuo Dudlio burnos, kai jį kliudė elnio ragai. Šmėkla švystelėjo į orą kaip ir jos bendrininkė, tada nulėkė tolyn, kur ją prarijo tamsa. Elnias nušuoliavo į skersgatvio galą ir ištirpo sidabrinėje migloje.

Vėl sušvito mėnulis, žvaigždės ir gatvės žibintai. Papūtė šiltas vėjelis. Netoli soduose sušlamėjo medžiai, Magnolijų gatvėje vėl įprastai suūžė automobiliai. Haris stovėjo

DUDLIS IR PSICHAİ

kaip įkastas, visais pojūčiais grįždamas į normalybę. Netrukus pajuto, kad marškinėliai prilipę prie kūno: visą išmušę prakaitas.

Negalėjo patikėti tuo, kas įvyko. Psichai čia, Litl Vinginge.

Dudlis gulėjo ant žemės verkšlendamas ir virpėdamas. Haris pasilenkė pažiūrėti, ar jis pajėgs atsistoti, bet staiga išgirdo kažką atbėgant. Negalvodamas vėl iškėlė lazdelę ir atsigręžė į prašalaitį.

Prie jų atkurnėjo ponias Fig, trenktoji kaimynė. Žili plaukai buvo išlindę iš po tinklelio, ant rankos makalavo barškanti regztė, kojos čiukšėjo didelėse languotose šlepetėse. Haris jau buvo skubiai beslepiąs lazdelę, bet...

– Kur ją kiši, kvaileli! – suspigo ji. – Kas, jeigu jų čia daugiau sklando? Oi, užmušiu tą Mandangą Flečerį!

